

bo na sodišču, kjer mu bodo izprašali vest.

Vlomilec odvedel psa. Na Kraljevo med zgodnjo službo božjo je vlomil neznanec v župnišče v Zapogah pri Smledniku na Gorenjskem. Iskal je denar, katerega pa ni bilo. Odnesele je župniku raznih predmetov za 400 Din, samokres in odpeljal mladega psa. Iz Zapog je krenil v Skaručno, kjer je vlomil med sv. mašo v Ingličovo gostilno. Od službe božje se vrnuli so lopova pregnali, da jo je odkuril le z malenkostmi. Na begu pred zasledovalci se mu je za vrstico privezan pes odtrgal in se vrnil na svoj pravi dom.

Po vzgledu Španije. Posurovelost španskih brezbožnežev je žalibog zadela že parkrat tudi pri nas v Sloveniji na odmev. Slovenski brezbožniki se sicer ne upajo, da bi požigali cerkve, pač pa so na

Popotresna slika iz mesta San Vincente v srednje-ameriški republiki San Salvador.

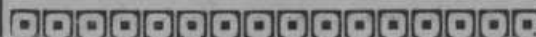
Abd el Krim, svoječasní vodja Rif Kabilov v španskem Maroku. Kot voditelja vstaje so ga imeli Francozi na samotnem otoku Reunion. Sedaj je na svobodi v Parizu. Časopisje razglša, da bo svobodni Abd el Krim poslan v domovino, kjer bi naj zanimal upor proti vladi španskega generala Franca, ki dobiva vojaška ojačenja iz Maroka.

delu v temnih nočeh, v katerih podirajo razna znamenja ob potih in posebno jih bodejo v oči evharistični križi, ki se odlikujejo po svoji daleč naokrog vidni višini. Že parkrat smo beležili, da so neodkriti zločinci podrli po Kranjskem ta in oni evharistični križ. Najnovejša žrtev boljševiske surovosti je postal evharistični križ na Velikem Lipovcu pri Ajdovcu na Kranjskem, ki je bil visok 15 m. Porušenje tega znamenja je vzbudilo veliko ogorčenje med tamošnjim dobrim prebivalstvom, ki je šlo koj na delo in je postavilo na isto mesto za pol metra višji križ, nego je bil podrli, in ta je bil slovesno blagoslovljen ob navzočnosti cele župnije.

Nalivna peresa

od Din 6.— višje, v Cirilovih prodajalnah Maribor in Ptuj.

V Salamanci je umrl Miguel de Unamuno, španski učenjak in pisatelj. Ob izbruhu državljanske vojne je stopil na stran nacionalnega generala Franca.

Kako se oborožujejo
Neki dovtipni državnik je dejal nekoč, če bi od vsega Društva narodov ničesar ne ostalo, bi ostavilo vendarle dober statistič. material. Pred kratkim je izšel letopis tega društva, ki vsebuje med drugim podatke o oboroževalnih izdatkih poedinih držav v lanskem letu. Dočim so prispevki narodov za vojaštvo leta 1925 znašali »samo« 3.5 milijarde zlatih dolarjev, je ta vsota že l. 1930 narasla na 4.3 milijarde. Naslednje leto je ostala na isti višini l. 1932 je celo nazadovala na 4.2 milijarde, a potem je spet narasla na 4.4 milijarde. L. 1934 so ljudstva izdajala že 4.9 milijarde dolarjev za vojne namene, lansko leto so dosegla rekordno postavko 5.4 milijarde.

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

»Ali ste že pokonci, osel rigasti, da ne date ponoči krščanskim ljudem miru, he?« se je dalje zgoraj iz neke hiše zadržal moški glas.

»Ali ste šli šele leč, mojster Matija?« se je prav tako zadržal zgodnji pevec. »Ce se ne motim, sem vas šele pred eno uro čul, ko ste s svojo tovarišijo tulili in kolovratili proti domu.«

»Ali se je že spet začelo? Saj še polnoči ni,« se je jezil neki drugi moški skozi okno.

»Aha, mojster urar, če vaše ure prav kažejo, vam bodo povedale, da je že jutro. Rana ura — zlata ura.«

»Pište me v uho s svojimi zlatimi urami!«

»Jej,« je zapiskal deklinski glas. »Možicelj je pred hišo; to pomeni dež.«

»Presneti deževnik ne da, da bi bilo lepo vreme,« je zavpil nekdo drugi.

Tedaj je zgodnji možak zopet zapel:

»Bogu hvala za deževje, delj ko lije, delj nedel je, in če lije do nedelje, večje moje je veselje...«

Zdajci pa se je prikazala zraven njega ženska in zavpila in zagodla nad njim:

»Ali mi greš takoj v hišo, norec stari! Če že notri ne moreš biti tiho, vsaj ven ne hodi in ne spravljaš sredi noči vseh sosedov pokonci!«

»Jej,« je zahehljal deklinski glas, »zdaj je ženska pred hišo; bo pa le še lepo vreme danes.«

V tem pa sta mož in žena že izginila.

Za lično hišico so dejali tržani, da vreme kaže. V njej so prebivali trije ljudje, in sicer gospodar mojster Gašpar Petrač, njegova zvesta in stroga žena Barbara ter njuna napol gluha dekla.

Mojster Gašpar je bil po poklicu strehar, to je: delal je strehe ali, kakor zdaj pravimo, dežnike in je hodil s svojimi dežniki po bližnjih in daljnih krajih in jih prav dobro prodajal. Ljudje so ga imeli radi. Znal je delati vse mogoče strehe, velike in male, take poceni in take za gospodo, pisane marele za ženske, trdne za moške, posebno pa tiste obilne in košate iz modrega blaga in s širokimi, mavričnimi robovi, ki so bili veliki tako, da je šla pod njimi lahko vsa družina z očetom in materjo in kopico otrok. Tudi sončnike je prodajal, ker so jih ponekod hoteli; pa nič kaj rad, kajti zoprni so mu bili, kakor mu je bilo zoprno samo sonce, ker mu je njegov posel kazilo. Zato teh tudi ni sam delal, ampak jih je dal v delo Logarjevi Veroniki, svojega svaka nečakinji v Šmarju, ki je znala lepo vesti in šivati. Vse naokoli

Gasilec

ni samo mož, ki ogenj gasi,

„GASILEC“

je tudi strokovni list slovenskih gasilcev in samarijancev. — V letu 1937 bo izhajal v pomnoženi obliki in prinašal zanimive članke o stvarstvu in druge, ki jih bodo ponazorjevale slike in črteži. 35

Naročite »Gasilec« v Mariboru, Koroška cesta 5. Stane samo 20.— Din. — Izide 12krat na 28 straneh.

Pod kamniški vlak se je vrgla v nedeljo 10. t. m. zjutraj na Ježici pri Ljubljani kakih 17 let stara deklina, koje osebnost ob času, ko beležimo to žalostno vest, še ni dognana. Lokomotiva je žrtev čisto razmesarila.

Kakih sredstev se poslužujejo potepuhi za vlome pri kmetih. V Poljanski dolini na Kranjskem sta se zglasila zjutraj pri kmetu Hotovniku dva potepuha, ker sta znala, da je gospodar z doma. Odprla sta svinjake in izpustila prašiče z namenom, da bodo domači stekli iz hiše za svinjami in bosta ona nemoteno na delu. Načrt se jima je obnesel. Hotovnikova žena in otroci so se res spustili za prašiči in med tem časom sta ukradla klateža par tisočakov in samokres, iz katerega sta oddala pri odhodu nekaj strelcev, da bi se ju ne upal nikdo zasledovati. K sreči je gospodar Hotovnik zjutraj, ko je zapustil dom, vzel seboj večjo svoto denarja, sicer bi bil ob vse. Omenjena lopova sta hotela na zgoraj opisani način opleni za Hotovnikom še par kmečkih hiš, pa jima z odpiranjem svinjakov in z izpuščanjem svinj ni bila več sreča mila.

Prijeti tatinski cigani. Vas Vnanje Gorice pri Brezovici v daljni okolici Ljubljane so obiskali tatinski cigani iz družin Levakovičev in Hudorovičev. Najprej so

se lotili v noči vloma pri županu, trgovcu in krčmarju Ignacu Novaku, pa so jih še pravočasno pregnali. Za tem so poskusili zamanj vlomilsko srečo pri drugem kmetu. Še le pri tretjem posestniku so izpraznili kurnik. Vlomili so še v hišo Jožefa Marinka, katerega so oškodovali do blizu 2000 Din in so jo odkurili proti Logu, kjer so se utaborili. O vlomih obveščeni orožniki so obkolili ciganski tabor, vendar je uspel pobeg vsem moškim, ostale so le ženske in otroci. Še le od orožnikov obveščena ljubljanska policija je aretirala na Dravelskem polju tri Hudoroviče ter pet Levakovičev.

Dva vlomilca prijeta v Ljubljani. Ljubljanska policija je vtaknila pod ključ 32-letnega brezposelnega ključavničarja Antona Srčnika iz Mengša, ki je poklicen tat in vlomilec. Dasi izgnan iz Ljubljane, je vlomil pri gostilničarki in trafikantini Antoniji Fon na Tyrševi cesti in jo oškodoval za 5000 Din. — Drugi prijeti vlomilski tiček pa je Silvo Škrbec, 34letni brivski pomočnik, ki je vlomil tik pred Božičem pri obrtniku Arherju v št. Vidu pri Ljubljani in je po aretaciji priznal še tudi druge vlome in tatvine.

Izpred sodišča.

Obsodba razbojnika in njegovega pomagača. Senat celjskega okrožnega okrožnega sodišča je sodil 8. januarja o tolovajskih zločinih Ivana Bezovškega, 25-letnega brezposelnega delavca in njegovega pomagača Jožefa Kotnika, 35letnega delavca iz Tiroseka. Po obtožnici sta oba v noči od 3. na 4. septembra 1936 pri Sv. Florjanu v gornjegrajskem okraju vdrla s samokresi v stanovanje Jožefa Stiglica. Pod grožnjo smrti so morali vsi

Tako piše mnogoletni naročnik Slov. gospodarja: Denarnica se mi je posušila, toda če bi se mi tudi roka posušila, zvest bom ostal svojemu listu Slov. gospodarju!

domači dvigniti roke in roparja sta zahtevala denar. Bezovšek je oddal več strelcev in je zvezal gospodarja roke na hrbtu. Izropanje pa tolovajema ni uspelo, ker so ustrahovani domači začeli vpiti na pomoč in sta roparja morala pobegniti. Dalje očita obtožnica Bezovšku 15 vlomov in tatvin, ki so mu vrgle nad 90 tisoč Din. Ko je že bil zaprt v Celju, je odtrgal od mize nogo, udrl iz zaporne celice na hodnik in je napadel dva jetniška paznika, katera je hotel usmrtiti in sta ga komaj zmogla. Bezovškov pomagač Kotnik je vzel od njega 1300 Din in mu je z ukradenim denarjem kupoval obleko, živež in je prodajal predmete, o katerih je dobro vedel, da so bili ukradeni. Bezovšek je že bil petkrat predkaznovan in prava šiba za okraj Gornjigrad, kjer se je skrival pri Kotnikovih pri Tiroseku. Bezovšek je bil obsojen na 16 let ječe in po prestani kazni bo oddan za 5 let v prisilno delavnico. Kotniku so prisodili 5 let.

Avstrijsko pravo ne pozna šale. V Linzu se je vršil 8. januarja preki sod proti Alojziju Striglu in Jožefu Scheineckerju. Imenovana sta bila obtožena, da sta 10. aprila 1934 pri Oftringu na Zg. Avstrijskem povzročila, da je iztiril brzovlak in je bil pri tem en železniški uslužbenec ubit, 10 potnikov pa ranjenih. Tolovaja sta hotela izropati poštni vagon, kar jima ni uspelo. Oba so obsodili na smrt in je bila smrtna kazen takoj izvršena.

Slovenska Krajina.

Požari. Na Goriškem skoraj vsako noč žari nebo. Na delu so najbrž požigalci. Pred kratkim je gorelo v Vidoncih, Fokovcih, Benediktu itd. Zavarovalnice so postale pozorne in baje v teh krajih več nočejo zavarovati poslopij, ki so krita s slamo.

Za Božič je g. Benko, industrijalec in narodni poslanec, dal vsaki šoli v srezu 3—6 parov čevljev in nogavic. Hvalevredno!

so nosili njegove dežnike, po vsej belski dolini in daleč tja do mesteca Gradca.

Imel pa je Gašpar Petrač svoje posebne šege in navade. Hodil je vsak dan, najsi je bilo pozimi ali poleti, že ob šestih spat in je spal ko polh do dveh zjutraj. Ob dveh se je vsako jutro zbudil in se je potem eno uro valjal po postelji in brundal in mrmral razne molitve. Ko je ura na steni odbila tri, je vstal in začel z delom. Če mu je kdo oporekel, kaj ne hodi s soncem v kraj in s soncem ne vstaja, je osorno odvrnil, da ga sonce ne briga nič, ker od sonca nima nič; on da se drži svoje ure.

Prvo, ko je vstal in se ogrnil, je bilo, da je stopil ven na hodnik in pogledal po vremenu. Če je bilo jasno in so svetile zvezde, je čemerno zabrundal in se vrnil v delavnico, kjer je pridno delal, dokler ga ob šestih ni zvon povabil k maši. Ako pa je bilo nebo zavito s temnimi oblaki ali pa da je celo deževalo, tedaj mu je srce skočilo od veselja. V takem vremenu je namreč vedel, da bo kaj skupil. Ob takih jutrih je z donečim glasom zapel kako svojo pesem, ki jih je sam zlagal, in s tem razdražil pol trga. Toda čim bolj so se ti jezili, tem bolje je bil on volje. Prav rado pa se je zgodilo, da je stopila Barbara, njegova žena, k njemu ven in ga je z ostro besedo in krepko roko spravila spet v hišo. Tržani pa so se ozirali na hišico, češ, da kaže vreme: ako je bil Gašpar sam zunaj, so dejali, da pomeni to dež; ako pa je prišla Barbara ven in je moža odgnala, so dejali, da se

bo zjasnilo; ako se nobeden ni prikazal, tedaj so bili prepričani, da bo lepo vreme.

Ta dan po hudi nevihti pa je bilo drugače. Čeprav je zjutraj ženkica možička pregnala, je vendar vse kazalo, da bo dalj časa ostalo deževno vreme. Tega je bil mojster Gašpar prav vesel, kajti dolgo že je nameraval s svojo kramo po dolini. Najedel se je hitro, si zavezal usnjeno torbo, polno dežnikov, se od žene, ki je bila zjutraj zmerom slabe volje, kratko poslovil in jo mahnil na pot, ko je ravno štiri odbilo in je bilo še somračno.

Mojster Gašpar je bil majhen možicelj, nasajen in rdeč, star okoli petdeset let. Debelušne noge so mu tičale v visokih škornjih, čez prsa mu je visela verižica s tolarji, klobuk pa je imel visok, kakor so jih v starih časih nosili. Torbo z dežniki si je oprtal čez desno ramo, čez levo pa malho s popotnico in raznim orodjem, ki mu je bilo potrebno, da je popravljal dežnike.

Glavna reč pa je bila dežnik, ki ga je imel zase. Rdeč je bil, da ga je vsak otrok devet far daleč poznal, in velik, da so mogli štirje lepo pod njega. Ko je takole korakal pod njim, ni bilo drugega videti kakor ogromno rdečo plahto in svetle škornje.

Nekaj časa je šel tiho po cesti; zadovoljno je poslušal, kako mu dež škablja po strehi, pa tudi jutranjo molitev je še opravljal, kolikor je doma ni utegnil. Ko pa je čez pol ure prišel do prve vasice, je začel z močnim glasom svojo pesem:

ki so jo pa letos že spet prekosili, ne da bi bilo pričakovati, da bo prihodnje leto v tem pogledu kaj bolje. Če bi cloveštvo porabilo to, kar izdaja za vojaške namene, za kakšen boljši namen, bi lahko bedo nestetih milijonov ljudi, če ne odpravilo, pa vsaj zelo omililo. Velikanske vsote bi bile na razpolago za kulturne namene, šole, bolnišnice, zavetišča za starce itd. Razen tega bi se lahko zelo zmanjšali davci, ki pritiskajo danes vse zdravo življenje ob tla.

Umetno izdelano zlato zopet v ospredju zanimanja. Skozl celi srednji vek se viječejo poskusl strokovnjakov, da bi lahko izdelovali na cen ter umeten način pravó zlato. Vse srednjeveške